

Vuslatın Bana Şifadır

— RamazanBoran · 18 Eylül 2013

//-Hayra yorulan rüyanın en tatlı yerinden çağırdılar seni
Bir fincan kahve falında bile bizi, iki kola ayırdı yollar-//

Karanlıkların gölgesinde tutsaktık
Işığı çalık, özgürlüğü gelin
Camları donuk, dar bir pencereden bakardık

Dalda iki can sefası
Yuvası talandı güvercinlerin
Zerrecik bir sevgiye aç sokakların
Çırlıçılak bir kentin
Zaman satırlarında isyanın hesabını tutardı
Turuncu seferi saatlerin
Yelkovanı mahmur, öfkeyle uyanırdık
Öksüzlüğe açan güller gibi narin
Ve biz her gece fecre kadar ağlardık

Nedir tarifi özlemin...?
Hangi denklem çözmeye kalksa seni
Sonsuzluğa çıkardı yolu bilinmeyenin
Kördüğümüdü simgeler
Yerin dolmazdı, ki dolmamalıydı
Her mevsim libastır bana çıplaklığıma suretin
Yine bir cemre aksırığında gökler
Aynı toprakta yeşerip
Aynı kaderle (u)yanmalıydık

Cilalı çağ devri gafil belleklerin,
Afil duraklarında beklerken aldandık
Hicran denizinin orta yerinde,
Kutupları düşmandı aşkın
Kuvveti son bulmuştu kalplerde yârçekimin
Ne kadar da rahmet yağsa

Heykellere inat taştan da katıydık

Bir dilencinin bezgin bakışları hevesine,
Kırmızı bir çentik atıyordu
Aşkın sofrasında katık
Dağınıklığı ağırlığınca üstümüzde yatıyordu
Sevdası dürülu kara sıfatlı bohçaların
Hâlâ hantaldık

Her dem ayyuktaydı yerin
Gece çardağından gülümseyen bir yıldız gibi
Parıltısı derin
Zaman beyhude bekler karantinada
Kucağındadır veremin
Sancılı soluğu kesilmez artık
İncili gözyaşların
Vuslatın bana şifadır...

Ramazan Baran